

намъ се роди Боже чедо... Дайте ми малко огнецъ да си накладемъ и сгрѣмъ дѣтето!...

Никой не се обади. Той похлопа и на съсѣдната кѣща. И отъ тамъ никой не се обади.

Но ето всрѣдъ полето край града човѣкътъ видѣ да блѣшука огънь. Той бързо се опжти нататѣкъ...

Тамъ овчари ношуваха подъ открито небе и стѣкнали голѣмъ огънь.

Старецътъ скоро доближи огъня. Хиляди овци лежеха на поляната и кротко прѣживаха. До огъня се излѣгналъ навжсенъ старецъ, а отъ страни лежатъ голѣми рунтави кучета. Това е най-вѣрната стража на стадото и наоколо никого не пропускаха...

Изведнажъ кучетата наостриха уши, настрѣхнаха козина, впиха свѣтнали очи въ стареца, но ни едно не мръдна отъ мѣстото си. Той кротко ги прѣкрачи и се изправи прѣдъ огъня.

Овчарътъ се смути. Той не можа да разбере що стана съ неговитѣ кучета. Тѣ всѣкога биваха готови да разкѣсатъ всѣкиго, който би се осмѣлилъ да го доближи. Сега тѣ не мръднаха.

Овчарътъ бѣше суровъ, жестокъ и саможивъ... Той не можа да изтърпи дързостята на непознатия, грабна тежкия си кривакъ и го зафучи право въ лицето му...

И — о, чудо!... — кривакътъ, безъ да закачи стареца, издрѣнка при краката му...

— Добрий човѣче, каза кротко непознатиятъ, дай ми малко огънь... Роди ни се дѣте, нощта е студена и нѣма съ какво да го сгрѣмъ... Ние сме чужденци, ношувахме въ пещерата, защото въ цѣлия градъ нѣма мѣсто.

Овчарътъ насмалко щѣше да го прогони и нахока, но нѣщо го спрѣ. Работата не е тѣй проста. Непознатиятъ не е като другитѣ хора... Лошитѣ кучета не мръднаха, кривакътъ не го досѣгна...

— Ехъ, земи си... Главнитѣ догорѣха. Има само вжглени. Ти нѣмашъ ни гърне, ни черепъ. Кѣдѣ ще ги туримъ?